

Jurij Gagarin byl zachráněn... mimozemšťany

Den 12. dubna se stal hrdým dnem Sovětského svazu, sovětské a později ruské kosmonautiky. Ale vždyť se mohlo stát, že tento den mohl být vůbec ne pýchou, ale proměnit se v tragédii. Nyní vyšly najevo některé podrobnosti o vzniklých nenormálních situacích během Gagarinova letu.

Ale říkají nám všechno? A vůbec, či je to zásluha, že se Jurij Alexejevič vrátil na Zemi živý? Samozřejmě, že tato zásluha byla připsána našim konstruktérům a armádě, a to, co se skutečně stalo, bylo jako vždy skryto pod nálepkou „přísně tajné“, a možná i zničeno. Přesně takovým „tajemstvím zahaleným temnotou“ se stal i příběh smrti prvního kosmonauta. Obecně platí, že to, co se týká UFO, mimozemských civilizací, jejich zasahování do našich záležitostí - je u nás stále považováno za pohádky, blouznění šílence nebo fikci. I když takový názor je na úrovni průměrného člověka vytvářen záměrně, aby lidé nelezli tam, kam podle některých úřadů různých zemí nemají. Nicméně, za plotem utajení tyto služby tyto jevy zcela reálně zkoumají.

Tajemství jsou tajemství, ale celá pravda je obsažena v informačních polích planety a kosmu. A zde se něco poodhalilo pomocí metody vědomých snění.

Příběh Gagarinova letu do vesmíru a jeho takzvané smrti skrývá mnohem víc, než nám kdy bylo oficiálně řečeno. V některých ohledech skutečně připomíná scénář fantasy thrilleru a mnohým bude připadat nereálný.

Takže, co se podařilo zjistit cestou vědomého snění?

...Šeříkové nebe bylo potaženo perleťovými mraky a pod nimi se rozprostíralo moře tajgy. Ne však zelené, ale téměř modré. Obrovské cedry modrozelené barvy mírně šuměly v poryvech větru. Tu se mraky zlehka rozestoupily a poodhalily... modré slunce. Paprsky světla vytrhly dole podivně vypadající osadu či město. Bílé a stříbrné kopulovité budovy, pyramida průhledná jako křišťál, několik kovových věží vydávajících nazelenalou záři. „*Tohle není Země,*“ problesklo vědomím. A vtom někdo v mém nitru začal vyprávět. „*To modré slunce je vaše Polárka. Je tady místo Slunce. A tahle planeta je jako Země.*“

Ted' je ale podivné sídlo hned za rohem. Obrovská křišťálová pyramida vyzařuje duhovou záři. Ze sousední bílé kopulovité budovy vycházejí... lidé. Žena s vlasy popelavými jako holubí křídlo se na mě podívala a s úsměvem ukázala na pyramidu, v níž se okamžitě vytvořil otvor podobný vchodu. Neodolatelná síla mě vtáhla dovnitř. Duhový vír byl horký. Vířil kolem dokola v milionech jisker. A když se rozptýlil, ocitla jsem se na druhé straně pyramidy v podivném bělavém těle. Nyní jsem viděla své ruce, své nohy; a šla jsem do nějaké budovy v doprovodu té ženy. Vítr lehce pohnul jejími tenkými šaty. Byly docela pozemského stříhu, ale z velmi tenké látky, a proto vícevrstvé.

Dveře se tiše odsunuly stranou, a před námi se otevřela matně bílá chodba. Jakmile jsme překročili práh, podlaha nás vezla sama jako eskalátor nebo pásový dopravník, který používají pokladní v supermarketech. Rychle se míhaly nějaké místnosti zalité zeleným, růžovým, šeríkovým světlem. Tu je před námi jakási hala s vysokou skleněnou kopulí nahoře. Zastavili jsme se. Žena s popelavými vlasy přistoupila ke stejnému sivohlavému muži ve stříbrném oděvu. Stál na vysoké plošině. Náhle se kopule otevřela a do haly vletěl kovový disk se zelenými světly po obvodu. Disk se vznášel nad plošinou a zespodu se v něm otevřel otvor, z něhož vypadly tři schůdky, které také visely ve vzduchu bez jakékoliv opory. Muž, s nímž má společnice právě hovořila, na ni přátelsky kývl a vydal se po schodech nahoru. Jakmile zmizel v otvoru, schody se za ním vytáhly a otvor zmizel, jako by tam nikdy nebyl. Lod' se bezhlučně vznesla vzhůru a elegantně proletěla otvorem v kopuli, která se po jejím vylétnutí okamžitě zavřela.

My jsme pokračovali už po svých a za rohem jsme se ocitli v malé místnosti.

Obrovské zakřivené obrazovky tvořily... stěny této místnosti. Na rozličných obrazovkách byly různé pohyblivé obrázky. Na nejbližší z nich - černočerná tma a hvězdy, na další nějaká mlhavá krajina s podivnými stromy visícími hlavou dolů. Ještě dál - nějaká vesnice: dřevěné domky, tajga, řeka - všechno docela pozemské, přičemž úplná divočina. A skutečně se z tohoto pohledu vyklubalo panorama nějaké vesnice na Sibiři, jak mi ta žena řekla přímo do hlavy, nejspíš telepaticky.

Ve stříbrném křesle seděl muž zády k nám. Něco dělal, mačkaje klávesy obrovské klávesnice po celé délce stolu. Tento stůl-klávesnice se rozprostíral po obvodu celé místnosti.

„To je Jurij Gagarin,“ řekla náhle žena stejným telepatickým způsobem. A ukázala na sedícího muže. Ten se otočil i s křeslem. Skutečně - byl to náš pozemský člověk v tomto nepozemském supermoderním, dokonce i na naše dnešní poměry, světě. Byl mladý, kupodivu, vždyť uplynulo tolik let.

Žena stiskla nějaká tlačítka na klávesnici a na obrazovce se objevil obrázek Gagarina na Zemi ve vojenské uniformě, a tady byl další obrázek v pozemském skafandru s nápisem „SSSR“. Páni, naše fotografie, které jsme na Zemi viděli tolikrát - a zde na cizí planetě - napadlo mě tehdy. Ale ještě úžasnější bylo, že tento člověk v křesle v podivném oblečení měl úplně stejnou tvář jako na těchto fotografiích. Usmál se a řekl nahlas, rusky – „*Ano - to jsem já, prozatím jsem zde. Tady mi vrátily vzpomínky na mé předchozí inkarnace a vzpomínky na to, kvůli čemu jsem byl poslán na Zemi. Na Zemi se mi podařilo úkol splnit, aniž bych si na to vzpomněl. Vždyť tam jsem se musel inkarnovat jako obyčejný pozemšťan. Moji zdejší přátelé mě samozřejmě neopustili a pomáhali mi, ale v té době jsem si na ně nepamatoval a nevěděl o nich. A u vás stále před lidmi tají celou pravdu o jiných civilizacích na jiných planetách. Jednou mi vyhrožovali, že jestli budu moc žvanit, tak hrdinsky zemřu, nebo ne tak docela hrdinsky, náhodou, protože učinit ze mě pomateného se jim nehodilo, vždyť už jsem se stal slavným. Taková byla doba, a já si ještě naivně myslel, že pomůžu lidstvu, že pomůžu sovětské zemi jako první navázat kontakt s mimozemskou inteligencí, vždyť právě z vesmíru mi přišla pomoc, když jsem se málem udusil a téměř uhořel. Zde se zachovaly záběry z onoho letu, které pořídili přátelé z této planety. Na Zemi musíte znát pravdu. Bylo pro mě velmi těžké, když všechny zásluhy o můj návrat na Zemi byly připisovány sovětským konstruktérům a inženýrům, straně a vládě. V žádném případě nezlehčuji práci sovětského lidu. Ale tehdy jim chyběly znalosti. A znalosti této civilizace, kde se nyní nacházím, mohly pomoci zabránit mnoha obětem. SSSR mohl jít ve vývoji techniky velmi dopředu. Jedinou podmínkou ‚mimozemšťanů‘, kteří mě zachránili, bylo nepoužívat znalosti k vojenským účelům. To však tehdy na Zemi nebylo možné, a dokonce ani nyní. Dodnes mě bolí, když si to uvědomím. Kosmos na Zemi zůstává potřebný pouze pro vojenské účely, a to i dnes kvůli obohacení. Tenkrát jsem to nechápal a jako všichni sovětské lidé jsem snil o síle a moci své země. Tenkrát jsem nevěděl, že ‚mimozemšťané‘ sovětským vědcům a konstruktérům znalosti nedají. Všechno jsem tenkrát viděl jinak, vždyť mě zachránili.“*

A vtom žena něco přepnula na obrazovce. A už vidím vesmírnou loď, která se pohybuje ve tmě nad modrou zemí. Silně rotuje kolem své osy a postupně se přibližuje k modrému oparu atmosféry. Nedaleko od ní se náhle objevil stříbřitý disk se zelenými světly po okraji, jaké jsem viděla v hale se skleněnou kopulí. Začal doprovázet pozemskou loď, která vedle souměrného disku vypadala jako bez tvará hromada kovu. Ta se naposledy prudce otočila a odhodila na stranu. Disk vyslal modrý paprsek a vklouzl jím po bezmocné pozemské lodi. V tu chvíli se od pozemské lodi oddělila kapsle, a zbývající část vzplanula. Ještě okamžik a celá loď by vybuchla. Kapsle se řítí dolů. Disk ji následoval. Letěla a letěla, a disk klesal a klesal. Nakonec se z kapsle katapultovala obrovská kopule z bílo-rezavé látky. A hned vzápětí další. Začaly se kroutit a zamotávat, zmenšovat svou velikost. Kapsle opět nabrala rychlost a řítí se dolů jako kámen. Disk opět vyslal paprsek, tentokrát fialové barvy, a rozřízl jím zamotanou kopuli. Zbývající se podařilo plně otevřít a zpomalit pád. Disk zůstal viset, a kapsle se pomalu

vydala k Zemi. Za nějakou dobu se již kutálela po povrchu pole. V tu chvíli se disk prudce přesunul po horizontále a opustil oběžnou dráhu Země, vzdaloval se obrovskou rychlostí. Obrazovka pohasla.

„Uviděl jsem disk v průzoru a uvědomil si, že nebyť jeho - už bych Zemi neviděl,“ řekl Gagarin, sedící v podivném mimozemském křesle. „Nevěděl jsem, jak to říct nebo komu o tom říct. Mnohem později v Moskvě, jakmile jsem se o disku zakoktal, mi řekli, že jsem nic neviděl a ani vidět nemohl, jinak mi prostě selže zdraví a nebudu schopen dalších letů. Pak si mě velmi rychle předvolali do známé instituce a jemně se mnou hovořili o mém zdraví a možných poruchách při testech a snažili se mi zřejmě něco naznačit. V té době jsem všemu ještě plně nerozuměl. Snažil jsem se nemluvit o tom, co se stalo, s nikým jiným, ale začal jsem mít pocit, že mě někdo sleduje. Jednoho dne jsem ve společnosti zavtipkoval o mimozemšťanech, že prý bychom je měli požádat o pomoc, a zapomněl jsem na to. A asi o dva měsíce později jsem zažil ten nešťastný let se Sereginem. Zpočátku jsem ničemu nerozuměl. Pak mi došlo, že přístroje klamaly. Zdálo se, že rychlost, výška a souřadnice jsou taky špatně, a navíc byla strašná oblačnost. Přesto se nám podařilo provést manévry, a mně se podařilo podat hlášení, po kterém následoval rozkaz neklesat, ale následovat druhé letadlo, které právě zmizelo v mracích. Jakmile jsme vstoupili do pásma oblačnosti, letadlo prudce vyrazilo dolů. Poslední, co jsem stihl zahlédnout, byl stejný disk se zelenými světly a obrovským bílým světlem, který nás vytáhl z kokpitu. Pak nás čekal dlouhý adaptační kurz tady na této planetě. Bohužel, Volod'a Seregin to všechno nevydržel a zemřel už tady. Byl to velký šok, ocitnout se zde. Jediné, co mi pomohlo, bylo, že mi odhalili paměť na to, že už jsem tady žil. Potom mi vyprávěli, jak se na Zemi našly něčí ostatky, které byly zpopelněny místo našich, a když začala vycházet najevo fakta o disku, nazvali ho meteorologickou sondou, a poté celé vyšetřování ukončili.

Dlouho jsem nechápal, proč se u nás tak brání a tajnůstkají ve všem ohledně mimozemšťanů. Dokud mi zde nebylo řečeno, že ‚mimozemšťané‘ bývají různí.

A jsou i tací, kteří dokonce pouhým technickým vyzařováním vštěpují lidem z důležitých rezortů, co se nesmí a co se může dělat, pohrávajíce si tak s jejich osobními sobeckými a agresivními zájmy. Také ještě nemohu říci pozemšťanům mnohé z toho, co jsem se zde dozvěděl, protože na Zemi je velmi silný vliv civilizace z objektu Nibiru, která zombifikuje a zpracovává vlády za účelem válek a ovládnutí světa. Přijde čas a na Zemi se všechno dozví. Zatím však, jak se zdá, ještě nenastal, i když nebude třeba čekat dlouho, jak mi zde bylo řečeno. Zatím pracuji tady, vzpomněl jsem si na staré časy. Takže se mi daří dobře. Samozřejmě se mi stýskalo po rodině, po přátelích, ale to už je osud, tak to je.“ - pověděl Jurij Gagarin a usmál se jako na fotografiích tady na Zemi.

Žena s popelavými vlasy mě chytila za ruku a vedla mě zpátky. Zanedlouho jsem se ocitla poblíž pyramidy, a kolem mě opět zavířily tisíce duhových jisker, které se náhle změnily ve hvězdy a modrou Zemi kdesi tam v dáli...

Zapsala Valeria Kolcova 13.04.2014